

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Bc. M. P.**, narozený X,
bytem P. 121, K. V.,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2515/DS/16-20 ze dne 12. 11. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Skutkovou podstatu přestupku měl žalobce naplnit stručně řečeno tím, že dne 22. 3. 2016 v Karlových Varech jako řidič motorového vozidla jel rychlostí nejméně 56 km/h v místě s nejvyšší

povolenou rychlostí 50 km/h. Magistrát za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 1 600 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. 2515/DS/16-20 ze dne 12. 11. 2018 a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s překážkou věci rozhodnuté. Žalovaný ve věci již jednou rozhodoval a žalobce jeho rozhodnutí napadl žalobou. Žalobci však nebyl nikdy doručen rozsudek, jímž by soud původní rozhodnutí žalovaného zrušil, takže nemohl nabýt právní moci. I kdyby však rozsudek doručen byl, žalovaný měl žalobce upozornit na pokračování v řízení a měl mu umožnit seznámení s podklady rozhodnutí. Dále nebylo v řízení prokázáno, že městská policie měřila na místě určeném Policií České republiky. Tuto skutečnost nelze prokázat úředním záznamem, který nemá povahu důkazu. Vyjádření strážníka obecní policie je obecné, neplyne z něj proto, z čeho dovozuje, že k měření došlo v místě určeném policií. Není ani zřejmé, zda toto určení stále trvá a v čem spočívala spolupráce s policií. Tuto skutečnost měl uvést již správní orgán prvního stupně, nelze ji doplnit v odvolacím řízení. S ohledem na trvání řízení měla být žalobci snížena pokuta a neměla být zohledněna recidiva. Porušen byl i zákaz dvojího přičítání, neboť žalobci byly k tíži kladeny skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty přestupku. Rozhodování na základě místní znalosti pak je nepřezkoumatelné a zkrátilo žalobce na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. O měření navíc existují důvodné pochybnosti – přesnost rychloměru závisí na to, zda se měřící paprsek odráží od stejného místa na vozidle. Tento požadavek je v reálných podmínkách nesplnitelný. V této souvislosti žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem a vyšetřovacím pokusem, jimiž lze prokázat, že změřená rychlost neodpovídá skutečné rychlosti vozidla. K měření také došlo v rozporu s návodem k obsluze, takže mohlo dojít k posunu měřícího paprsku z čelního okna na nárazník. Existuje také podstatný rozpor mezi úředním záznamem a záznamem o přestupku v otázce vzdálenosti měření. Závěrem žalobce namítl, že nebyla řádně vypořádána jeho argumentace o chybějící materiální stránce přestupku, která spočívala v tom, že jeho vozidlo má nadstandardní brzy, takže má kratší brzdnou dráhu.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že k zániku odpovědnosti za přestupek dojde nejpozději uplynutím tří let. Předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni nabyl právní moci dne 9. 10. 2018 a v návaznosti na něj žalovaný bez dalšího vydal nové rozhodnutí na základě stávajících podkladů. Vůči nim se žalobce mohl vyjádřit již dříve, což neučinil. Že jde o místo určené k měření policií, zjistil žalovaný z úředního záznamu, který může být informačním zdrojem. K dvojímu přičítání se již plně vyjádřil správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, žalobcem zmíněné skutečnosti nebyly brány jako přítěžující, tudíž ke dvojímu přičítání nedošlo. K namítanému tzv. slip effectu nedošlo, resp. z výstupu z radaru nevyplývají pochybnosti o tom, jaké vozidlo bylo změřeno.
4. Žaloba není důvodná.
5. Žalobce zčásti opakoval námitky, které uplatnil proti předešlému rozhodnutí žalovaného v řízení pod sp. zn. 17 A 13/2017. Vzhledem k tomu, že část z nich soud již tehdy shledal nedůvodnou a žalobce to v nynější žalobě nijak nerefletoval, postačí odkázat na jejich vypořádání v pravomocném (a závazném) rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43 ze dne 24. 8. 2018. V řízení ostatně nedošlo k žádné změně skutkového či právního stavu, takže soud nemůže totožné právní otázky posoudit odlišně [srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 1275/10 ze dne 22. 12. 2010 (N 253/59 SbNU 581) a sp. zn. II. ÚS 1688/10 ze dne 9. 10. 2012 (N

167/67 SbNU 49), přiměřeně pak odst. 54 a 55 odlišného stanoviska k usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Afs 91/2012-41 ze dne 1. 7. 2015, č. 3321/2016 Sb. NSS].

6. Zánik odpovědnosti za přestupek žalobce dovozoval z toho, že od spáchání skutku do právní moci rozhodnutí magistrátu uplynul více než rok. Zákonem č. 204/2015 Sb. byla sice prekluzivní lhůta prodloužena, podle žalobce se tak nicméně stalo až s účinností od 1. 10. 2016, tj. po spáchání skutku. K tomu lze jen uvést, že odpovědnost za přestupek zanikala v době spáchání skutku až po dvou letech, protože čl. 1 bod 6. zákona č. 204/2015 Sb. nabyl účinnosti již 1. 10. 2015, tedy ještě před spácháním skutku. Protože žalobce žalobní bod blíže nerozvinul, nebylo třeba se jím více zabývat.
7. Vytýkal-li žalobce rozhodnutí žalovaného jeho překvapivost, a že bylo vydáno dvakrát v jedné věci, nelze tomu přisvědčit. Předchozí rozhodnutí žalovaného bylo pravomocně zrušeno rozsudkem č. j. 17 A 13/2017-43, který byl žalobci řádně doručen a nabyl právní moci, což plyne z příslušného spisu Krajského soudu v Plzni (žalobce v tomto ohledu ostatně nic konkrétního netvrdil). S podklady rozhodnutí se žalobce mohl seznámit již v řízení před magistrátem. To také učinil (č. l. 11–12 správního spisu). Proto byl žalobce seznámen i s podklady pro rozhodnutí žalovaného, který je při svém prvním i druhém rozhodnutí nijak nedoplňoval. Z ničeho pak neplyne povinnost oznámit žalobci, že správní orgán bude pokračovat v řízení poté, co jeho rozhodnutí správní soud zrušil.
8. Námitku, podle níž správní orgány nezohlednily všechna zákonná kritéria a porušily zákaz dvojího přičítání, soud vypořádal již v odst. 18 a 19 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43. Upozorňoval-li žalovaný na to, že od doby spáchání přestupku do rozhodnutí žalovaného došlo k zahazení jeho dřívějších přestupků, lze k tomu jen uvést, že z rozhodnutí magistrátu o přestupku neplyne nic jiného, než že opakovaná přestupková činnost žalobce byla vzata v potaz při hodnocení jeho osoby. To je postup zákonný bez ohledu na to, zda k zahazení přestupků skutečně došlo (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49 ze dne 3. 5. 2013, č. 2912/2013 Sb. NSS). Žalobce sice tvrdil, že v přestupkovém řízení došlo k průtahům, nijak je ovšem neprokazoval. Samotná délka řízení nepředstavuje průtahy, tím spíše ne nesprávný úřední postup. Ta toho stavu nebyl důvod, aby ji žalovaný jakkoliv zohlednil při přezkumu uložené sankce.
9. Námitku, podle níž nebyla materiální stránka přestupku řádně zhodnocena, soud vypořádal již v odst. 14 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43. V této souvislosti žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nebezpečnost jeho jednání snižovaly. Nijak ji ani nesnižuje ani to, že přestupek spáchal ve voze s (údajně) kvalitními brzdami, protože stanovení nejvyšší přípustné rychlosti neslouží jen k ochraně před nedobrzděním, ale také ke zmírnění následků střetu, snížení hlučnosti dopravy a podobně. V tom ohledu je při nejmenším kuriosní (a důkazy neprokazovaná) implicitní představa žalobce, že náhlé překážky v provozu vznikají pouze ve vzdálenosti jen těsně neodpovídající maximální brzdné dráze vozu BMW, takže porušování zákona ze strany jeho řidiče není nebezpečné, zatím co řidič Škody Felicie již provoz na pozemních komunikacích stejným jednáním ohrozí. K naplnění materiální stránky přestupku ostatně postačuje ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu bez ohledu na to, zda skutkem došlo k ohrožení konkrétních účastníků silničního provozu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 24/2013-28 ze dne 6. 6. 2013, č. j. 6 As 187/2016-23 ze dne 7. 9. 2016 a další). Vycházel-li magistrát z vlastní znalosti místa a frekvence provozu, nebylo třeba je prokazovat, protože nejde o důkazy ve smyslu § 50 odst. 1 a § 51 správního řádu. Jde o podklad pro

rozhodnutí, se kterým měl žalobce možnost se seznámit při ústním jednání o přestupku. Při něm však materiální znak přestupku nijak nezpochybnil (č. l. 11–12 správního spisu) a neučinil tak ani avizovaném dodatečném vyjádření, protože je nezaslal (č. l. 14 správního spisu). Z judikatury citované žalobcem v odvolání pak přímo plyne, že se skutečnostmi známými správnímu orgánu z jeho úřední činnosti je třeba účastníka řízení seznámit, pokud nemůže rozumně předpokládat jejich znalost a užití v řízení. Znalost místa a frekvence provozu u správního orgánu projednávajícího přestupky v provozu na pozemních komunikacích žalobce rozumně předpokládat mohl, stejně jako jejich užití v řízení.

10. K námitce údajně nepřezkoumatelného závěru o zavinění žalobce se soud dostatečně vyjádřil v odst. 13 rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43.
11. Kladl-li stěžovatel důraz na to, že v řízení nebylo prokázáno splnění podmínek §79a zákona o silničním provozu, nelze mu přisvědčit. V nalézacím řízení před magistrátem nebylo třeba se touto otázkou vůbec zabývat, protože žalobce nic v tomto ohledu nenamítal. Právě naopak, k obsahu spisu při ústním jednání o přestupku prohlásil, že k dokazování nemá výhrad, vše je objektivně zjištěno (č. l. 12 správního spisu). Již s ohledem na to žalobci nemohla vzniknout újma „ztrátou odvolání“, jestliže tuto otázkou považoval za významnou až v odvolacím řízení. K porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu zjevně nedošlo, protože žalovaný rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil, tj. neměnil je ani v části.
12. Rozsah podkladů správního spisu i rozsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak plně odpovídají procesní aktivitě žalobce ve správním řízení. Žalobce v nalézacím řízení nic nezpochybňoval (vše měl za řádně zjištěné, srov. výše), v odvolání pak uvedl, že *„ze spisového materiálu nevyplývá, že měření rychlosti bylo prováděno výhradně na místech určených policií a v součinnosti s policií. ... nevyplývá, že by rychlost byla měřena v místě určeném policií k měření.“* Takto formulovaná námitka zjevně směřovala pouze proti úplné absenci relevantního podkladu pro rozhodnutí. Odpovídající podklad však ve spisu obsažen byl (úřední záznam na č. l. 3) a žalovaný na něj odkázal v souladu se závazným právním názorem rozsudku č. j. 17 A 13/2017-43. Pokud žalovaný nepovažoval s ohledem na okolnosti případu za nezbytné doplnit dokazování v této otázce, protože v řízení nevznikly relevantní pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a zákonnosti postupu městské policie, nelze mu nic vytknout – obecné námitky žalobce tyto pochybnosti založit nemohly. Jestliže žalobce své námitky plně rozvedl až v řízení o žalobě, tedy stupňoval svou procesní obranu tak, že se před magistrátem nebránil, před žalovaným začal a teprve před soudem svou obranu konkretizoval, nejde o procesní taktiku způsobitou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Obsahově totiž jde o námitku vad řízení, které však probíhalo bezvadně: otázky významné pro rozhodnutí byly vyřešeny všechny a řádně. Nad rámec toho se správní orgány řádným způsobem zabývaly jen tím, co o čem v řízení vznikla pochybnost. O otázkách vznesených žalobou relevantní pochybnost ve správním nevznikla (ač nepochybně mohla, pokud by se žalobce chtěl bránit), takže jejich nevypořádání není vadou řízení. Vada řízení před správními orgány pak *musí být dána v řízení před správními orgány*, nemůže vzniknout až v řízení před soudem podle toho, co žalobce uveden v žalobě. Platí tedy obousměrně to, čeho se sám žalobce dovolával: kvalita odvolání předurčuje kvalitu odůvodnění.
13. Nedůvodná pak je i námitka záměny vozidel a nesprávného měření důsledkem tzv. slip

effectu. Záměna vozidel je vyloučena, protože ze snímku z měřicího zařízení na č. 1. 4 správního spisu je jasné patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení je na jasné rozpoznatelném vozidle žalobce. Samotná námitka nepřesnosti měření není nijak nová a v rozhodovací činnosti správních soudů se k ní ustálil názor, že došlo fakticky k bezvadnému změření rychlosti vozidla, poskytl-li certifikovaný a ověřený rychloměr jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení (např. rozsudky NSS č. j. 2 As 191/2017-56 ze dne 15. 11. 2017, č. j. 3 As 82/2012-27 ze dne 16. 1. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013). Ze správního spisu plyne, že právě takový stav byl i ve věci žalobce, což žaloba nijak konkrétně nezpochybnila. Za toho stavu by důkazy navrhané žalobcem byly nadbytečné a soud proto dokazování nedoplňoval.

14. Údajným rozpor vzdáleností měření dán není – žalobce směšoval dvě různé vzdálenosti, aniž by navíc byl zřejmý jakýkoliv vliv této údajné vady řízení na zákonnost rozhodnutí. Vůz žalobce byl změřen nepochybně, a to na vzdálenost 71 metrů, a zastaven byl cca 200 metrů od místa měření.
15. Odkazoval-li zástupce žalobce na to, jak německý Bundesverwaltungsgericht publikuje svá rozhodnutí, jde o informaci sice zajímavou, ale pro Krajský soud v Plzni a řízení před ním zcela bezvýznamnou.
16. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Jana Komínková

V zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce